

Нѣкой високо ме извика по име. Азъ трепнахъ и се обърнахъ.

Наравно съ прозореца седѣше на едно дърво Карнеичъ.

— Тука... господарю, по-скоро, дръжте вжето! — съ задавенъ гласъ ми извика той.

Той ми хвърли вжже съ клупъ и продължаваше да вика:

— Вържете се около пояса, но по-скоро! Пълзете по водотечната тржба.

За единъ мигъ азъ надѣнахъ клупа, изправихъ се на прозореца, уловихъ се за тржбата, по която се стича водата и почнахъ да се спускамъ полека надолу.

— Карнеичъ... това тя го е направила... враната... тя се е блѣснала... ударила се е въ лампата..., шепнѣхъ азъ съ прѣкжсванъ отъ сухи ридания гласъ.

Долу нѣкой ме взе на ржцѣ; азъ видѣхъ прѣдъ себе си блѣдни, изплашени лица, чухъ говоръ... и въ сжщата минута изгубихъ съзнание...

Свѣстихъ се у дома, заобиколенъ отъ ро-

дителитѣ си; въ безсъзнание ме бѣха донесли при тѣхъ.

Азъ лежахъ по-вече отъ единъ мѣсецъ на креватъ. Въ началото на августъ азъ бѣхъ вече на крака и при първото разрѣшение на доктора, заловихъ се съ прѣдишната енергия за своитѣ книги и тетрадки.

Когато прѣзъ есенъта се завърнахъ въ пансиона, вмѣсто Карнеича въ шинелната стая седѣше младъ, червендалестъ войникъ.

Думитѣ на Платона Михайловича се сбд-наха: азъ издържахъ добръ всичкитѣ изпити и прѣминахъ въ по-горенъ класъ съ добъръ успѣхъ.

Малко по-късно сенаучихъ, че Карнеичъ слѣдъ пожара, въ врѣме на който здравето му силно се разстроило, е отишълъ въ селото си, за да се повиди съ своя внукъ и тамъ и останалъ да доживѣе послѣднитѣ си дни.

И не ми се удаде да прѣгърна стареца, споменътъ за когото—даже и сега, когато слѣдъ много години, азъ записвамъ въ дневника си тия редове, — докарва сълзи на моитѣ очи...

Отъ руски прѣведе:

П. Михайловъ.

Нашитѣ картини.

(Разясненията сж за възрастнитѣ).

Картини въ текста.

Хубавитѣ картинки!... Картина отъ Х. Каулбахъ, съврѣменъ нѣмски художникъ, добръ извѣстенъ на нашитѣ четци. Съ неподражаема вѣщина ни рисува Каулбахъ разни сцени отъ живота на малкитѣ дѣца. Ето и тукъ той ни е прѣдалъ една твърдѣ мила сцена. По-гольмото сестриче, което ходи вече на училище и знае да намира наслада въ книгитѣ, залгва малкото си сестриче, като му показва хубавитѣ картинки въ своитѣ книги. Художникътъ е прѣдалъ майсторски голѣмата наслада, която дѣцата дѣйствително изпитватъ, когато разглеждатъ картинки, особно такива, въ които тѣ виждатъ отражение на собствения си животъ. Малката дѣвойка, както и малкото ѝ сестриче, сж всецѣло прѣдадени въ съзерцание на картинкитѣ и едва ли би могло нѣщо да ги отвлече отъ това тѣй приятно занятие, за което тѣ сж се заловили съ такова усьрдие.

Картини извънъ текста (приложения).

№ 5. Червената шапчица. Картинка отъ М. Вуншъ, бѣлжита нѣмска съврѣменна художница, рисуваща прѣдимно сцени изъ живота на малкия народъ. Милото лице

на малката хубавица, съ тия голѣми замислени очи, ни напомня за момиченцето съ червената шапчица отъ приказката на братя Гримъ, която носи сжщото име. Дѣтската невинностъ и прѣлестъ сж прѣдадени отъ художницата плѣнително. Голѣмитѣ и чудно хубави очи на малката хубавица ви примамватъ и не ви даватъ да се отдѣлите отъ тѣхъ.

№ 6. Прѣдъ вратата на болницата. Картина отъ К. П. Загорскій, съврѣменъ руски живописецъ-художникъ. Прѣдставена ни е картина изъ обикновения руски животъ. Въ малкия градецъ, или пѣкъ село, има болница, кждѣто нуждающитѣ се селени търсятъ облекчение на своитѣ болки. Но навѣрно болницата е малка, въ нея нѣма стая за чакане, та бѣднитѣ болни сж принудени да чакатъ прѣдъ вратата на болницата. А може би, болнитѣ, измжчвани отъ болкитѣ и не имѣющи точно понятие за врѣмето, сж дошли твърдѣ рано въ болницата и затова сж принудени да чакатъ прѣдъ вратата. Тѣ всички сж потопени въ скръбъ, поради неволята, която ги е сполетѣла. Тая сцена може да се види и у насъ, по малкитѣ околийски градове. Много често ще видитѣ група селени да чакатъ тѣжно прѣдъ вратата на болницитѣ, или защото сж дошли много рано, или пѣкъ защото болницата е лишена отъ стая за чакане. Живо и трогателно е изобразилъ руския художникъ тая не до тамъ радостна сцена изъ живота на бѣднитѣ люде въ Русия. Майсторски той е прѣдалъ грижитѣ, които всѣка болестъ създава, било поради болкитѣ, било поради неизвѣстността на нейния край. Всички лица сж печални, замислени и никой нѣма охота да завърже разговоръ съ другиго: всичко е потънало въ себе си.